

Rozhrnula šátek, přesvědčila se, že děťátko nejvíe známek života, ovázala mu krček tkanicí a hodila je do vody. Nato byla zachváčena zase bolestmi a horečkou a přečkala noc u vody pod širou oblohou. Ráno jí bylo lépe i ubírala se nazdařbůh, kam jí nohy nesly. Vyhledala si službu a mínila, že všechno je smrti dítěte odbyto.

Soudní dvůr usnesl se položití porotě jen jednu otázku hlavní, která zněla na zločin vraždy dítěte. Ani státní zástupce, ani obhájce nepodali návrhu ani na změnu, ani na doplnění otázek. Porota pak jedinou onu otázku zamítla všemi hlasy.

Po tomto výroku porotců žádal státní zástupce, aby soudní dvůr položil porotě ještě eventuální otázku na zločin vraždy dítěte z nedbalosti a na přestupek neohlášení porodu. Soud návrhu státního zástupce nevyhověl a žalovanou na základě výroku porotců osvobodil.

Do rozsudku podal veřejný žalobce zmateční stížnost, v níž namítal, že právo veřejného žalobce ke stíhání nepomíjí po výroku poroty, nýbrž trvá až do rozsudku. Soudní dvůr byl prý tedy povinen připustit další otázky, i když porotci na jedinou hlavní otázku již odpověděli. Trestní řád o porotním řízení neobsahuje podle názoru stěžovatelova jasného ustanovení, že nelze doplnit otázky již po odpovědi poroty.

Generální prokuratura, zastoupená generálním advokátem Meluzínem, navrhovala, aby stížnost veřejného žalobce byla zamítnuta.

FEUILLETON.

Útržek papíru zrádcem.

(Ze starého soudního procesu.)

(Dokončení.)

Ještě se ani nevzpamatoval a již nové překvapení následovalo. Na titulním lístku bylo latinsky připsáno:

„Kdo tento listek nalezne a pozná, buďž mu důkazem, že, přenocovav v hostinci“, byl jsem zavražděn. Nález nechť jde do G., tam znají pisatele těchto řádků a tím nabudou i zprávy o jeho osudu. Ó, moji milí rodiče, ó, moji drazí přátelé! Co to piší, blíží se snad již poslední hodina života mého! Zajisté mne zavraždí! Jsem v moci jejich! Modlete se za duši mou, již bůh buďž milostiv.“

Edvard S. byl s počátku jako omámen, čivý jeho se chvěly a krev hrnula se mu násilně k mozku. Pojednou prohlédl celé strašné tajemství. Bylo mu, jako by viděl přítele, zápasícího zoufale s vrahy. Jako blesk prolétla mu myšlenka: „Hospodský a jeho žena jsou vrahy. Snad zde, v tomto pokoji, dokonal nešťastný přítel jeho pod surovou pestí!“

Na mysli pobouřen, teprve po dlouhé chvíli se poněkud upokojil. Myšlenka, že snad i jemu hrozí nebezpečí, kdyby ho tak někdo v tomto rozčilení překvapil, dodala mu opět rovnováhy. Těch několik latinských slov utvrdilo ho v domněnce. Ovšem nebyla souvislá a jasná, ale přece poskytovala důkaz, aby mohli býti vypátráni pachatelé nebo aspoň

Výrok poroty nebyl ani nejasný, ani neúplný. Jestliže veřejný žalobce nečinil návrhu na doplnění otázek dříve, nebylo možno tak učiniti ve stadiu pozdějším, když již porotci svým výrokem platně rozhodli. Názor veřejného žalobce odporuje zřetelným ustanovením a podstatným zásadám o porotním řízení.

Nejvyšší soud za předsednictví prvního presidenta Popelky zmateční stížnost zamítl z důvodů uvedených generální prokuraturou.

To tu ještě nebylo.

(Nájemní soud v Praze.)

Žádost za výpověď z bytu, podložená nepravými dokumenty, které se pak na policii ztratí — to tu opravdu ještě nebylo!

Paní Helena Kukulová, vdova po věhlasném profesoru chirurgie, nedávno zemřelém, pí. Marie Šťastná a Ant. Brandnerová jsou majitelkami domu v Husově ulici č. 9 v Praze I. V domě tom bydlí již po několik let paní Marie Kutzerová, obývající čtyřpokojový byt, v němž poskytuje přístřeší i své vdané dceři a jejím muži dru S.

Dne 1. července 1925 daly majitelky domu pí. Kutzerové z tohoto bytu výpověď, a když jí nepřijala, domáhaly se soudního uznání této výpovědi dovolávající se toho, že pí. Kutzerová má na Smíchově ještě jeden stejně velký byt, v kterém má svůj nábytek a do něhož i policejně je přihlášena; také na berní správu smíchovskou podala seznam bytový z tohoto

stopa po nich. Za podivných zajisté okolností byl Max zprovozen ze světa.

Těžko mohl Edvard své rozčilení utlumiti, povážil-li, jaké rozvahy bylo zapotřebí k tomu, aby Max mohl napsati a ve stolku ukrýti list, jenž by ušel pozornosti vrahů a dostal se do rukou někomu třetímu, kdo by jej buď poznal aneb z obsahu vyrozuměl, co se zde stalo. Jaké duchapřítomnosti bylo třeba, aby někdo, očekávaje smrt, v latinském jazyku sepsal zprávu o svém strašném osudu.

Edvard S., muž pevné a různé povahy, vpravil se snadno do jakýchkoli poměrů. Brzy nabyl rozvahy a nahlédl, že v tomto domě jest jeho bezpečnost ohrožena. Usmyslil se, že opustí rychle, avšak nenápadně tento nebezpečný dům. Opatrně složil list, vložil jej do tobolky a volným krokem vesele si hvízdaje sestupoval se schodů. Dole v předsíni stála hospodská. Hleděl jí pevně do tváře a bylo mu, jako by i zrak její pátravě utkvěl na jeho obličejí. Mlčky šel okolo ní z domu ven a dále do vsi.

VI.

Nyní teprve si volně oddechnul. Zastavil se na okamžik a přemýšlel, co by měl činiti. Musil jednati rychle a prozřetelně. Ale jak? Byl ještě příliš dojat tím, co v pokojíku nalezl, nemohl se nikterak k něčemu rozhodnouti. Náhle připadl mu na mysl farář, jenž přívětivým zevnějškem získal si jeho důvěru. Šel okamžitě k němu. Staříčků farář byl nemálo překvapen, když spatřil mladíka tak rozčileného, neboť před chvílí ještě s ním pokojně a klidně rozmlouval.

smíchovského svého bytu. Dále dovolávaly se majitelky domu toho, že pí. Kutzerová kromě těchto dvou bytů, z nichž pražský přenechává své dceři a smíchovský pronajímá podnájemníkům, má ještě třetí byt o 2 pokojích a kuchyni ve Cvikově. Také prý ve vypovídaném bytě trojí hluk; na př. prý v druhé polovici července se v něm až do noci hrálo, zpívalo a tlouklo na buben, čímž byl ohrožen pořádek v domě. Konečně uplatňují majitelky domu nárok na uznání výpovědi tím, že onoho bytu nutně potřebují pro vdanou dceru spoluvlastnice domu pí. Brandnerové.

Ó všech těchto tvrzeních provedl soud šetření nabídnutými svědky a důkazy a vynesl nyní usnesení, jímž se žádost za soudní svolení k výpovědi zamítá a majitelky domu odsuzují se k náhradě útrat právního zastoupení pí. Kutzerové v částce 1570 Kč.

Soud zjistil, že pí. Kutzerová měla na Smíchově v domě čp. 328 na půdě složený nábytek; když obec uložení nábytku na půdě zakázala, umístila jej Kutzerová v bytě, který v onom domě obývala dříve jedna dáma, která se vystěhovala. Byt ten pak i s nábytkem pronajímala Kutzerová za svého příbuzného, jenž je domem toho majitelem, panu Webrovi, který je tedy rádným nájemníkem onoho bytu a nikoli podnájemníkem. Činži od něho přijímá sice pí. Kutzerová, musí jí však svému příbuznému, majiteli domu, rádně vyúčtovat. Z těchto fakt plyne, že pí. Kutzerová na Smíchově žádného bytu nemá.

Majitelky domu pí. Kukulová a spol., které podaly žádost za soudní výpověď, přilo-

Bez okolků vyplnil prosbu mladíkovu, jenž žádal ho za tajnou rozmluvu, již začal tím, že oznámil faráři, kdo je a za jakým účelem cestuje. Pak prosil, aby mu farář něčeho pověděl o povaze a způsobu života krčmáře a jeho ženy.

Farář pokrčil rameny.

„Poměry,“ pravil, „v jakých žiji s občanstvem zdejší, ukládají mi povinnost, abych šetrně mluvil o jednotlivých členech jeho. Ostatně ani krčmář, ani žena jeho, ani pacholek jejich nechodí do kostela, tím méně ku zpovědi.“

„Nuže, pane faráři,“ odvětil Edvard, „dovolte, abych více pověděl. Co chci sdělit vám, jest něco zvláštního.“

A nyní vypravoval mu vše, co věděl o nehodě přítele svého, barona Maxe R.

„Pamatuji se dobře na tu vraždu,“ odpověděl farář, „ale kterak chcete dokázat, že chybavatelé krčmy měli na zločinu nějakou účast?“

„Vrahové,“ pokračoval Edvard, „dosud nejsou vypátráni a snad mně bylo určeno osudem, abych jim přišel na stopu.“

A nyní vypravoval faráři celou událost s veselohrou svého přítele Maxe, pak jeho podivné cestování po ledě a zmizení. Potom ukázal faráři lístek, který našel ve stolku v pokojíku oné krčmy.

„Lístek ten je titulní z oné veselohry, poznávám písmo přítele a zároveň i latinská slova jsou jeho rukou psána.“

S nemalým úžasem, ba zděšením poslouchal farář vypravování Edvardovo, četl titul-

žily k ní sice potvrzení policejního ředitelství v Praze ze dne 11. dubna 1925, podle něhož byla pí. Kutzerová z jejich domu odhlášena dne 3. dubna 1925 do Cvikova a přihlášena pak dne 7. dubna do domu čp. 328 na Smíchově, avšak k dotazu soudu sdělilo policejní ředitelství dopisem z 2. listopadu 1925, že vypovídaná v domě čp. 328 na Smíchově nikdy nebydlila; byla prý sice někým neznámým do tohoto bytu přihlášena, avšak originál přihlášky té z archivu policejního nevysvětlitelným způsobem zmizel. Pokud se seznamu bytového týče, který podle tvrzení majitelek domu pí. Kutzerová podala ze smíchovského bytu smíchovské berní správě, byl seznam ten s podpisem pí. Kutzerové skutečně na smíchovské berní správě založen. Avšak soud srovnáním rukopisu pí. Kutzerové s podpisem na tomto seznamu zjistil, že podpis na seznamu není pravý a že seznam ten rovněž byl za paní Kutzerovou někým neznámým na berní správě podán. Při tom je nápadno, že podán byl teprve dne 25. července, ač podle předpisu dlužno seznamy ty podávati na počátku roku.

Pokud se týče žalobního tvrzení, že pí. Kutzerová má byt také ve Cvikově, zjistil soud výpovědi Jul. Steinera, že tam vypovídaná bytu vůbec nemá, nýbrž že dlela u něho asi 8 týdnů pouze na návštěvě.

Tato všechna vyšetřená fakta shrnul soud dohromady a konstatoval, že vypovídaná pí. Kutzerová nemá ve skutečnosti žádného jiného bytu, než onen, z něhož dostala výpověď.

Pokud pak se týče namítaného porušování pořádku v domě hlukem, hudbou a zpěvem,

ni lístek znovu a znovu a prozkoumal zevrubně obsah latinských slov.

„Podezření vaše je podstatné,“ pravil, dávaje mu lístek zpět. „Musíme jednati obezřele; především oznámíme místnímu úřadu, co jste v krčmě našel a jaké máte podezření.“

„Avšak potřebná opatření měla by se učiniti ihned,“ namítal Edvard.

„Zajisté,“ odpověděl farář. „Sám vás doprovodím k místnímu představenému, jenž jest muž zkušený a opatrný.“

Netrvalo dlouho a byli u místního představeného. Krátce sdělil mu farář, proč přišli a Edvard pak vypravoval, co se stalo s jeho přítelem, co našel v krčmě a jaké má podezření.

S velkou pozorností vyslechl představený vypravování Edvardovo.

„Je-li vaše podezření podstatné,“ počal pak, „nejsou jen krčmář a žena jeho vinni, ale i pacholek jejich, jenž po mnohá léta již u nich slouží a nepožívá dobré pověsti, jest spoluvinníkem. Lidé ti, pokud je znám, jsou všeho schopni. Snad se nám podaří, abychom záhadnou věc jedinou ranou objasnili. Začneme s pacholkem; hned pošlu pro něho. Prozatím vstupte do vedlejšího pokoje.“

Potom představený rozkázal přivolanému sluhovi, aby ihned přivedl pacholka krčmářova.

Farář i Edvard zatím odebrali se do vedlejšího pokoje a s úzkostí očekávali okamžik, až se objeví domnělý vrah.

Brzy přišel pacholek, muž to mohutných plecí, postavy rozložitě, skoro již třicátník. Su-

v druhé polovici července, nelze k této okolnosti přihlížeti, poněvadž výpověď dána byla 1. července a výjev stal se teprve později, po podání výpovědi. Ostatně v té příčině tvrzené okolnosti nebyly nijak osvědčeny.

Konečně uvedly majitelky domu, že bytu po pí. Kutzerově potřebují pro vdanou dceru paní Brandnerové, jedné ze spolumajitelek. Jak ale bylo zjištěno, je dcera tato svobodná a poněvadž zákon připouští výpověď z důvodu potřeby pro dítky jenom tehdy, jsou-li tyto ženaté nebo vdané, není zde k výpovědi ani tohoto důvodu.

Poněvadž tedy ani jediný z uplatňovaných pro výpověď důvodů nebyl prokázán, nebyla výpověď připuštěna.

O žalobě rozhodoval rada vrch. zem. soudu Ferd. Chochola, žalující majitelky domu zastupoval dr. Josef Josífko, vypovídanou pí. Kutzerovou dr. Rudolf Glück.

—ff—

Člověk, který umí všecko.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Jan Celner je dobrodruh. Je ještě mlád, má „za ušima“ a hubu má tak nevymáchanou, že by mohl být od hodiny táborovým řečníkem. Do politiky se však Jan Celner mnoho neplete. Za to raději hraje si na člověka vzdělaného, ač má jen několik tříd vesnické obecné školy. Aby však mohl svoje vzdělání nějak dokumentovat, sehnal si někde blanket maturitního vysvědčení reálného gymnasia a po-

rovost a zhýralost vtiskly své známky na jeho čelo. S odpornou drzostí a nadutostí vstoupil do jízby a odhodil představeného velmi příkře: „Dal jste mne volati, co zase již chcete?“

Pokojně a vážně přijal jej představený; tvářil se, jako by si nevšímal surového chování pacholkova.

„Jen strpeně,“ pravil klidně, „nesmíme se přenáhliť. Hned potom budeme mluvit i o posledním výstupu nočním, při kterém jsi byl hlavní osobou. Především ti však musím připomenouti, že by člověku, který se již tolika přestupků dopustil, lépe slušelo, aby byl na úřadě poněkud skromnějším. Ale tomu tě ještě naučím, ač, jak se zdá, nelze předpokládati, že bys měl v úmyslu kdy se polepšiti.“

„Tedy jen proto jste mne zavolal, abyste mně zde dělal kázání?“ odvětil surovec ten úšklebně. „To jste si mohl uspořiti. Nevíte-li nic lepšího, půjdu zase.“

„Vím něco lepšího, Filipe, počkej ještě,“ pravil představený důtklivě, pohlížeje ostře držému chlapu v tvář. Tomu nebylo právě příliš volno, ač hleděl to utajiti tím, že se ušklíbal potutelně. „Nesměj se,“ pokračoval představený. „Smích tvůj by se mohl změnit v slzy. Což repraví ti ničeho tvé svědomí?“

„Mé svědomí?“ ušklíbl se pacholek. „Co je vám do mého svědomí? Co mně má říkati moje svědomí? Práví vám snad něco vaše?“

„Ano!“ zahřměl nyní představený. „Moje svědomí mi něco praví! Práví mi, abych konal svou povinnost! Svědomí tvé bude mluvit na popravisti. Bídniku, kdo zavraždil studenta,

ctil reálné gymnasium v Orlové svým absolvováním tohoto ústavu. Pak jako maturant staršího data ucházel se o místo ředitele továrny na sodu v Petrovicích a toto místo skutečně také obdržel a nastoupil. Takto hezky ukryt v teplém místečku začal za nedlouho „působit“ v kraji.

Jako vášnivý cyklista a milovník tohoto sportu vypůjčil si 10. září m. r. kolo v půjčovně velocipedů v Bohumině, při čemž se vykázal domovským listem, znějícím na jméno Antonín Grobelný. Tím však spáchal několik zločinů najednou. Předně, že dostav náhodou do rukou domovský list Antonie Grobelné, opravil jej na mužský rod a tímto listem se vykázal. Další zločin spáchal tím, že vypůjčiv si proti záloze kolo, nevrátil je, a za třetí bicykl brzy po vypůjčení prodal neznámému muži za 400 Kč.

Dne 29. září se Celner objevil i na taneční zábavě v Něm. Lutyni a tančil vesele a bujně. Když se tak pěkně roztácel uprostřed sálu, zpozoroval na zemi něco bílého. Okamžitě pustil svoji tanečnici „k vodě“ a předstíraje, že si zavazuje tkaničku u botky, zvedl bílý lístek a nepozorovaně si jej přečetl.

Celner je člověk, který dovede využítovat každé příležitosti, aby podvedl své spolubližní. Lístek byl totiž docela obyčejný účet, který však Celner přece nezahodil. Na lístku totiž bylo napsáno, že dělník J. M. dluhuje krejčímu S. za zboží 480 Kč, kterýžto obnos však má býti umořován částkami, strhovanými z výdělků. Tuto skvostnou příležitost si ovšem nedal Celner ujít a vylákal na krej-

zašil mrtvolu do rohožky a vhodil ji do řeky? Mluv?“

Vzdor tohoto padoucha jakoby rázem byl zlomen; chvěl se po celém těle.

„Nezapírej!“ pokračoval představený. „Nic ti to nepomůže. Pověš-li pravdu, můžeš se snad zachovati při životě; neb z čeho tě viní krčmář a jeho žena, připraví tě o hrdlo.“

Pacholek, stojící až dosud pokorně se sklopcenou hlavou, se pojednou vzchopil. Nečekal, že by ho krčmář nebo krčmářka zradili. Nad domnělou zradou rozrušen, rozvázal jazyk.

„Tak tedy o to jde?“ počal temně. „Nechť tedy spravedlnost i na jejich hrdla sáhne.“

A nyní přiznal se ke všemu, nejen, že zavraždil studenta, ale i podomního obchodníka, avšak že jen krčmář a jeho žena to učinili, on že neměl na tom účásti.

Ve vsí tichosti dal nyní představený zatknouti krčmáře i jeho ženu a odevzdal je i s pacholkem příslušnému soudu, přiloživ ke zprávě zmíněný titulní lístek z veselohry Maxovy, jakož i protokol, podepsaný Edvardem i farářem jako přítomnými svědky.

* * *

Všichni tři zločinci byli odsouzeni k smrti.

Pacholek zemřel, lituje svého zločinu. Krčmář a jeho žena však, chrlice nestoudné nadávky na zrádného pacholka a strašně klnouce lidem i bohu, kladli hrdla svá pod katův meč.